05/10/2023

Οσία Γαβριηλία – «Ήταν τόσο λαμπερό το πρόσωπο της…»

/ Γνώμες

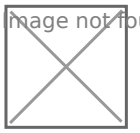

- **Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης**

«Η Γερόντισσα Γαβριηλία ήταν η Γερόντισσα της χαράς. Για μένα ήταν πολύ σημαντικός σταθμός της ζωής μου. Λίγες φορές τη συνάντησα, πρόλαβα δηλαδή, αλλά ήταν η πρώτη μοναχή που είδα στη ζωή μου. Και ήταν τόσο λαμπερό το πρόσωπό της, δηλαδή η χαρά που είχε ακτινοβολούσε τόσο πολύ στο πρόσωπό της, που ενώ ήταν 91 ετών όταν την είδα, εγώ είδα ένα πρόσωπο πάρα πολύ καθαρό, πάρα πολύ φωτεινό, πραγματικά σαν ένα παιδάκι. Εξέπεμπε μία χαρά και μία καθαρότητα που σε έκανε να ζηλέψεις, που είπα – εκείνη ήταν 91 ετών εγώ 19 – αν είναι έτσι ο μοναχισμός αυτό είναι ευλογία, αυτό είναι ομορφιά…. Πάντοτε σε ό,τι έκανε και έλεγε, κατέληγε: «Ο Χριστός σώζει. Ο Χριστός θα σώσει τους ανθρώπους». Υπάρχουν απίστευτα γράμματα των ανθρώπων που λένε: «Ποιος είναι ο Θεός αυτής της γυναίκας;» Και γινόντουσαν χριστιανοί. Γιατί; Με το παράδειγμά της. Δεν πήγαινε να τους δείξει το Ευαγγέλιο. Το ζούσε το Ευαγγέλιο. Και τη μία ήτανε στα παλάτια με την Ίντιρα Γκάντι να της κάνει θεραπεία, μασάζ, την άλλη ήτανε σ’ ένα χαμόσπιτο, με τα ποντίκια, τους αρουραίους, τα φίδια… Σαν παραμύθι ήτανε η ζωή της. Αλλά με κέντρο της πάντα τον Χριστό. Κι αυτό ομόρφαινε τη ζωή της» (Γερόντισσα Φιλοθέη, Ηγουμένη Ι. Μ. Παναγίας των Βρυούλων, Ωρωπός).

Είναι μία από τις πολλές μαρτυρίες για τη Γερόντισσα Γαβριηλία Παπαγιάννη (1897-1992), τη Γερόντισσα της χαράς όπως χαρακτηρίστηκε, που φανερώνει μ’ έναν άμεσο και βιωματικό τρόπο το πόσο επιδρούσε στη ζωή των ανθρώπων και μόνο η παρουσία της, κυρίως όμως το λαμπερό πρόσωπό της, το πόσο εκείνοι που τύχαινε να τη συναντήσουν δεν μπορούσαν να την ξεπεράσουν και να την αγνοήσουν. Πού οφείλετο η λάμψη της, κατά τη Γερόντισσα Φιλοθέη, για την οποία η πρώτη συνάντησή της μαζί της ήταν μία κυριολεκτικά θα λέγαμε «αποκάλυψη»; «Στη χαρά που εξέπεμπε» σημειώνει, την αίσθηση ότι είχε απέναντί της ένα… παιδάκι με ολοφώτεινο πρόσωπο! Τότε φυτεύτηκε ίσως ο πρώτος σπόρος για να στραφεί κι αυτή, 19 τότε ετών, προς τον μοναχισμό – «αν αυτό είναι ο μοναχισμός, τότε μιλάμε για ευλογία και ομορφιά» σκέφτηκε.

Στα 91 της χρόνια τότε που τη συνάντησε, είδε όχι μόνο την καθαρότητα και τη λάμψη του προσώπου της, αλλά και την καθαρότητα και τη λάμψη της σκέψης και

του πνεύματός της. Κι ήταν βεβαίως η καθαρότητα ενός μυαλού πολύ ανοιχτού και ιδιοφυούς ίσως – μεγάλωσε και σπούδασε με τρόπο που ελάχιστες γυναίκες είχανε στην εποχή της την ίδια δυνατότητα – αλλά που είχε επιδράσει πάνω του η χάρη του Θεού, η απαλάδα του αγίου Πνεύματος, ώστε τελικώς να αφήνει από όπου κι αν πέρασε την ευωδία της ενέργειάς Του. Γιατί αυτό ήταν το κέντρο της ζωής της αγίας Γερόντισσας, απαρχής θα λέγαμε που κατάλαβε τον εαυτό της, κυρίως όμως αφότου έλαβε την ευλογία του οσίου Γέροντός της Αμφιλοχίου της Πάτμου για να γίνει μοναχή και να κινητοποιείται ιεραποστολικά όπου γης: ο ίδιος ο Κύριος, ο Σωτήρας των ανθρώπων, η ομορφιά της ίδιας και του κόσμου όλου.

Κι εδώ βρίσκεται το «μυστικό» αυτής της μοναδικής για τα νεώτερα χρόνια γυναίκας που γύρναγε όλον τον κόσμο: η προσωπική και απόλυτη και χωρίς κρατούμενα σχέση της με τον Κύριο! Η Γαβριηλία εν χάριτι κατάλαβε ότι τίποτε δεν υφίσταται πέραν και εκτός του Χριστού, η αγάπη προς Εκείνον είναι η προοπτική και το αδιάκοπο αγώνισμα καθενός που θέλει να είναι χριστιανός, που σημαίνει ότι το μόνο που διακρατεί τον πιστό στην αγάπη αυτή είναι η τήρηση των αγίων εντολών Του, κατά τον αψευδή λόγο Του: «εάν με αγαπάτε, τηρήστε τις εντολές μου». «Είμαι υποτακτική του Χριστού» συνήθιζε να λέγει, επιβεβαιώνοντας έμπρακτα τη χάρη μέσα στην οποία ζούσε. Και τι σημαίνει υποτακτικός; Άνθρωπος που έχει αφήσει κατά μέρος το δικό του θέλημα, για να βρίσκεται διαρκώς πάνω στο θέλημα Εκείνου. Οπότε κατανοούμε όσο είναι δυνατόν την ένταση του πνευματικού της αγώνα, αγώνα που την έκανε να «ματώνει» εσωτερικά, διαγράφοντας κάθε εμπαθή κίνηση από την παρουσία του παλαιού λεγόμενου ανθρώπου.

Γι’ αυτό και την ευωδία της χάριτός της την οσφράνθηκαν πολλοί αγιασμένοι άνθρωποι, όπως ο όσιος Αμφιλόχιος της Πάτμου που είπαμε, αλλά και άλλοι, όπως ο γνωστός Γέροντας Λάζαρος Μουν, ο γνωστός μοναχός Λεβ Ζιλέ, κυρίως όμως ο όσιος μέγας Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης, ο οποίος εν Πνεύματι προφανώς με πληροφορία Κυρίου την αναζήτησε και την πήρε τηλέφωνο, λίγο καιρό πριν απέλθει από τον κόσμο τούτο, για να έχει επικοινωνία μαζί της και αισθητά, πέραν της επικοινωνίας της πνευματικής που αναπτύσσεται ανάμεσα σε πνευματικούς ανθρώπους. Καταγράφει τη μαρτυρία αυτή η Γερόντισσα Φιλοθέη στο βιβλίο της για τη Γερόντισσα Γαβριηλία, χωρίς όμως να γνωρίζουμε τι διαμείφθηκε στην επικοινωνία αυτή. Απλώς η Γαβριηλία το μόνο που έκανε ήταν να συνομιλεί όρθια, γιατί δεν μπορούσε όπως είπε να της μιλάει ο στρατηγός και εκείνη ως απλός στρατιώτης να βρίσκεται καθιστή.

Κι είναι πολύ σημαντική τέλος η παρατήρηση της Γερόντισσας Φιλοθέης, κάτι που το συναντούμε ως παρατήρηση και όλων όσοι σχετίστηκαν μαζί της: όπου κι αν

πήγαινε και όπου κι αν βρισκόταν, είτε στην Ελλάδα είτε στην Ινδία είτε στο Θιβέτ είτε σε χώρες της Ευρώπης είτε στην Αμερική, οπουδήποτε, δεν πήγαινε με σκοπό να κηρύξει το Ευαγγέλιο κατά τον τρόπο των ιεραποστόλων που ξέρουμε. Καταρχάς όπου πήγαινε ήταν γιατί ανταποκρινόταν σε κλήση του Θεού και των ανθρώπων, έκανε δηλαδή υπακοή˙ κι έπειτα το Ευαγγέλιο το κήρυσσε αδιάκοπα, αλλά με την αγιασμένη ζωή της. «Το παράδειγμά της ήταν το Ευαγγέλιο» σημειώνει η Γερόντισσα της Παναγίας των Βρυούλων, και χωρίς να μιλάει δηλαδή τον Χριστό προέβαλε, τόσο που αυτοί που τη ζούσαν να αναρωτιούνται: «Ποιος είναι ο Θεός αυτής της γυναίκας;» Για να καταλάβουν βεβαίως έπειτα ότι μπροστά τους είχαν τον ίδιο τον Χριστό «εν ετέρα μορφή» – ό,τι πρέπει στην πραγματικότητα να συμβαίνει με κάθε χριστιανό και ιδίως κληρικό: και χωρίς να μιλάει να «λειτουργεί» ως μαγνήτης λόγω της χαριτωμένης ζωής του.

«Σαν παραμύθι» πράγματι η ζωή της Γερόντισσας Γαβριηλίας, δηλαδή παραμυθία και παρηγοριά για τη ζωή μας. Ας έχουμε την ευχή της.

pgdorbas.blogspot.com